

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 14.

Syvende Session.

16de Møde.

Tredagen den 21de Decbr.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Dette har dog vistnok i mange Tilfælde en og anden ikke ubetydelig Betænkelighed; men isærdeleshed have vi trøet, at det var betænkeligt med Hensyn til den jaregne Klasse af Sager, som omhandles her, hvor der ikke kan gives noget bestemt Begreb om Overtrædelsen, saaledes som det dog ved de fleste Politiovertrædelser er Tilfældet, men hvor Opfattelsen og Bedømmelsen i saa høj Grad berøver paa den individuelle Følelse. Thi det er mere Følelsen end Forstanden, der bliver afgjørende ved Bedømmelsen deraf. Hertil kommer, hvad jeg isærdeleshed ogsaa maa ubehave, at det vil være en ganske særdeles stor Ubehagelighed for Bedkommende at blive dømt for Dyrplageri. Naar en Mand bliver mulceteret for ikke at have forsynet sin Hund med Mundkurv, eller for en Overtrædelse af Brændpolitieanordningerne eller en anden saadan Handling, saa kan han betale Mulcten, og dermed vil den Sag være glemt. Men det vil derimod være en ganske anden Ubehagelighed at blive dømt som Dyrplager, og maaskee komme til at bære paa denne Benævnelse sit hele Liv, idet nemlig Enhver vil have Ret til at lade den, der er dømt saaledes, dette høre, uden at han kan paadrage sig Straf derfor. Det er af denne Grund, at vi have foreslaaet den angivne Middelvei, istedet for at foreslaae at lade disse Sager behandle som Justitsager, hvilket rig-

tignok ogsaa vilde kunne have sine store Ulemper. Der er iøvrigt enkelte andre Tilfælde, hvor Lovgivningen har foreskrevet samme Hjemmel for, at en Sag skal kunne forfølges som offentlig Politisag, om end af andre Hensyn, saasom: i Forordningen 4de October 1833 § 30, saa at dette Exempel i alt Fald ikke vilde være ganske enestaaende.

Den Betyggelse, som den foreslaaede Bestemmelse skulde medføre, bør derhos ligesaa lidt ved denne, som ved andre lignende controlerende Forfrister, fornemmelig søges i den Virkning, den vil have i det enkelte Tilfælde, hvor den virkelig kommer til Anvendelse; thi, naar det først er kommet dertil, at Underdommeren har optaget Forhør og paa Grund af de ophyste Omstændigheder forelagt Amtmanden Sagen, saa vil der vel sjeldnere være Anledning for Amtmanden til at lade Sagen bortfalde; men den maa mere søges i den almindelige Indvirkning, den vil have paa vedkommende Underdommere, til at Ingen let begynder en saadan Sag uden tilstrækkelig Anledning, i Bevidsthed om, at Sagens Afgjørelse, navnlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den bør gaae tildoms, ikke vil afhænge af ham alene, men af Amtmanden, hvem han maa forelægge den. — Iøvrigt kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, der endvidere med Hensyn til dette Punkt ere fremsatte af den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Slensborg).

Hvad Mindretallets Forslag angaaer, da, ligesaa lidt som det ærede Medlem (Sessen) har i sin Betænkning fremsat nogen yderligere Motivering deraf, saaledes har Fleertallet heller ikke fundet det passende udsørligere at imødegaae det. Vi have kun anført een Grund